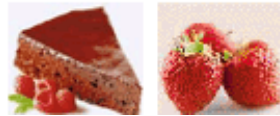
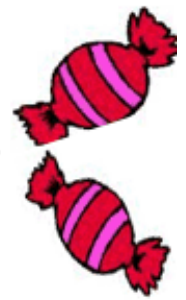

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	
17:17	16:02	ירושלים
17:16	16:05	חיפה
17:12	16:01	חיספין
17:18	16:16	תל אביב
17:18	16:05	חברון

שבת קדש פְּרַשְׁת וַיֵּשֶׁב | כ"א כִּסְלוֹ הַתְּשַׁע"ב | גְּלִיוֹן מִסְפָּר 7 | שָׁנָה ראשונה

יור"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

חכמי ישראל

נקדה למחלפה

אברהם יעקב מסדיגורא

נולד בכ' חשון תק"פ (1819) לאביו רבי ישראל מרז'ין, חתנו של רבי אהרן מקרלין בעל "בית אהרן". עליו ועל אחיו רבי דוד משה מטשורטקוב העיד רבי ישראל אביהם, שהם זכו לאור הגנוז, ויכולים לראות מרחוק דברים נפלאים וגנוזים. אחר פטירת רבי ישראל ירש את מקומו בסדיגורא (אחיו הבכור נפטר בדמי ימיו), ואף אחיו הצדקים ראו בו את מנהיג הדור וקבלו את מרותו. נפטר ביום י"א אלול תרמ"ג (1883).

זוכרים אתם את סבתא חנה? איך אפשר לשפח? בנדאי זוכרים אתם ששאלתי את סבתא חנה על החנפיה של אפרים, וסבתא הבטיחה לי שתספר לי בשבת הבאה? כל יום שחלף ספרתי את השעות וסקרנותי הלכה והתגברה ככל שהתקרבה השבת. בשבת בקשי הצלחתי להתגבר על עצמי, ובסעדת השבת הבטיח בשעון כל פמה הנעים, וכשתמה הסעדה וברכת המזון קפצתי ממקומי וקראתי בקול: אבא נלך לסבתא חנה? אבא הביט בי ואמר, היום אתה תלך עם אחיך ואחיותיך. חשוב שפלקם תשמעו מסבתא חנה על החנפיה של אפרים. אבל אבא, אמרתי: סבתא תשמח לראותך. אכן ענה לי אבא, אך הסברתי לסבתא שאתם תבואו ובלעדי. הסתכלתי אל אחי ואחיותי ונראיתי את התדהמה שאחזה בהם. אבל אבא... ילדי בפרשת השבוע יעקב אבינו שולח את בנו אהובו יוסף אל אחיו בשכם, וכאשר יוסף מגיע לשכם ואינו מוצאם, הוא מחפש ומחפש עד שהוא פוגש איש ואומר: "את אחי אנכי מבקש". זהו רמז לחנפיה של אפרים, ועכשו לכו לבקר את סבתא. רצנו לביתה של סבתא חנה, שקבלה את פנינו בשמחה גדולה, ועל שולחנה היו מונחים מיני עוגיות ופרות, ממתקים ושתייה מתוקה. שבו ניני היקרים סביב השלחן, ברכו וטעמו, יש לי הרבה מה לספר לכם. לא חפינו להזמנה נוספת, וסבתא שישבה בראש השלחן, החלה בספוריה. אבי אליהו היה סוחר גדול בעירנו. בביתנו לא היה חסר דבר, וכל טוב ובשפע היו תמיד מונחים בכל פנה. אבא נוהג היה להכניס לביתנו כל יום וכל שבת וחג עניים ונזכרים, שהיו אוכלים ושותים, ולא אחת היו נשארים ללון בביתנו. יום אחד הגיע לביתנו אדם מוזר מאד. לבושו היה קרוע ועל ראשו היה מונח משהו שצורתו כובע לו.

נקדה למחלפה (המשך)

ישב ליד השלחן אכל ושתה וידו האחת החזיקה בשק בלוי שהיה מונח לידו. הנח את השק בחדר אמר לו אבא, אך הוא סרב. לאחר ארוחת הערב, הציע אבא לאיש לישן אצלנו והוא שמח מאד. כשעלה האיש לחדרו, השק היה בידו ולכל מקום שהלך השק היה אתו. כל בני הבית והאורחים נרדמו במהרה. בבקר, אבא עבר בין החדרים להעיר את כלם, וכשהגיע לחדרו של האיש פרצה קריאת תדהמה מפיו: לאן נעלם הארח? עלינו לראות ולחפש אך לא מצאנו. לפתע, קראה אמי, ראו: השק פחת המטה! התכופנו, ואכן, מונח היה לו השק לבדו כאלו חפה לבעליו. מעגנו מה יש בשק אמרתי, ואבי ענה לי: זו אבדה שנשמר אצלנו עד שייבוא בעל האבדה ויתן סימנים ונקבלה. לא שמנו לב לזמן שעבר, וסבתא אמרה: יקרים שלי, תכף זמן סעדה שלישית, לכו לביתכם ומסרו דרישת שלום לאבא ואמא, ובשבוע הבא, שבת חנכה אספר לכם את המשך הספור. חזרנו הביתה, ואני לא הפסקתי לחשב להיכן הלך האיש? ומדוע נעלם מקדם בבקר? ומה יש בשק? אולי אתם יודעים חברי היקרים?

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
הי"ד

בְּשֵׁבִילֵי הַפְּרָשָׁה

יעקב אוהב את יוסף. הוא נותן לו, ורק לו, כְּתֹנֶת פְּסִים. האחים, שְׂרֹאִים שְׂרֹאִים יוסף מקבל יחס מיוחד מאביהם – שונאים אותו, ואינם מסגלים לדבר אתו. יוסף מנסה להתקרב לאחיו, מספר להם על חלומות שחלם, מה שמגביר את שנאתם. האחים מקנאים ביוסף. השנאה והקנאה גורמים לאחים לעשות מעשה, הם מוכרים את יוסף וגם משקרים ליעקב. הקנאה, אהת הרגשות שאנחנו מרגישים בחיים יכולה, אם לא נתגבר עליה, להוביל למחשבות לא טובות, ולפעמים אפילו למעשים לא טובים. זה תלוי בנו. בבחירה שלנו, לאיזה קול אנחנו מקשיבים.... זה לא תמיד קל, אבל זה אפשרי.

הַחִיּוֹת הַפְּרָשָׁה

- א. מנין יודעים שיוסף הזדרז למלא רצון אביו, אף על פי שידע שאחיו שונאים אותו?
- ב. מהיכן יודעים את שבחן של השבטים, שלא דברו אחת בפה ואחת בלב?
- ג. האם יצחק התאבל על יוסף?
- ד. איך יעמד האדם במדת הרחמים?

סֹפֵר לַעֲלֹת הַשָּׁמַיִם

בתקופתו של הנאון רבי יהודה אסאד מגדולי רבני היוגנרקה היה יהודי פשוט אחד – שמש בית הכנסת. הוא עבד את ה' בתמימות. מדי יום היה מדליק את גרות בית הכנסת [לא היה חשמל בתקופה ההיא] והיה אומר בהתלהבות "לשם יחוד קודשא בריך הוא... הגני מוכן ומזמן לקיים את מצוות 'כבדו ה' באורים', ומכון בהדלקת גרות בית הכנסת את כל הכוננות שהיו בהדלקת הגרות בבית המקדש. כך היה נהג מדי יום ביומו והצבור היה מתפעל מפונתו הטוהרה של השמש. פעם נזדמן הקצב של העירקה לבית הכנסת בעת הדלקת הגרות של השמש והוא התלהב מאד ממה שראה עד שהתחיל לקנא בשמש, ושאל אותו אם הוא מוכן למכור לו את זכות הדלקת הגרות ואף נקב בסכום כסף גדול שיהיה מוכן לתת לשמש אם הוא יהיה מוכן לותר על המצנה. השמש דחה בתקף את ההצעה לותר על מצוות הדלקת הגרות שהיתה חשובה מאד בעיניו, אבל הקצב לא ותר ומדי יום ביומו נדנד לשמש והתחנן לפניו לתת לו את המצנה. כיון שגברו תחנוניו של הקצב, החליט השמש להתניע עם רבי יהודה אסאד שהיה מגדולי הדור. הרב ששמע את הספור יעץ לשמש להעביר את המצנה לקצב, ולדרוש ממנו מטבע (=זהוב) אחד כל יום עבור ההדלקה. מדבר היה בסכום כסף גדול, והרב אמר לשמש: אל תשתמש בכסף שיתן לך הקצב, תשאיר אותו בצד לעת הצורך. למרות שהיה קשה מאד לשמש לותר על מצנה זו היתה לו אמונת חכמים והוא ציט לדברי הרב. מדי יום הקצב היה נותן מטבע אחד לשמש בית הכנסת ונגש להדליק את הגרות. השמש מצדו עשה כהוראת הרב והניח את הכסף בקפה מיחדת לעת מצוא. במשך השנים הצטבר בקפה סכום כסף גדול מאד. יום אחד פגש אחד מבני הקהלה את הקצב בבית הכנסת כשהוא בוכה בדמעות שלישי. שאל האיש את הקצב מדוע אתה בוכה? והקצב השיב לו שהוא אירס את בתו ואין לו כסף לממן את הנדונה שלה, באותו מעמד אמר הקצב מהו סכום הכסף שחסר לו. הדברים הגיעו לאזני הרב והוא קרא לשמש ואמר לו: עתה הגיע הזמן שתקיים בכסף ששמרת מצנה גדולה, מצנות הכנסת פלה. קח את כל הכסף ששלם לך הקצב במשך כל השנים ותן אותו ל... קצב כדי שיוכל להשיא את בתו בכבוד. השמש הצדיק והתמים לא שאל שאלות ואמר שהוא יעשה מה שיאמר לו הרב. לפני שמסרו את הכסף לקצב, הרב ספר את הכסף והתברר להפתעתו שהיה בקפה של השמש את הסכום המדיק שהיה חסר לקצב כדי לחתן את בתו. כמה מוסר השכל יש ללמד מספור זה. השמש בסך הכל הדליק גרות בבית הכנסת, אך כיון שעשה זאת בכונה טוהרה הוא הצליח להדליק את האור בנשמתו של הקצב שהיה אדם פשוט והתלהב ממצנה זו ורצה לקיים אותה בכל מאודו. ממצנה של הדלקת הגרות שקיים השמש בכונה תמימה הוא זכה להיות שתף לקיום מצנות הכנסת פלה.